

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

Domsöndagen

"Kristi återkomst"

Jes 65:17-19

2 Petr 3:8-13

Matt 25:31-46

Ps: 318, 488, 314, 490

Varför dröjer Jesus? Det har ju gått snart 2000 år sedan han lovade komma tillbaka, så varför har han inte kommit än?

Ja, ett svar kanske ligger i dagens evangelium när det står att alla folk ska samlas inför honom. Det är ett samlande som pågår och han dröjer för att han ännu inte har samlat färdigt. Ännu finns det fler att hämta in.

Att Jesus vill ha med alla finns det inte något tvivel om. Men vill alla vara med Jesus?

I en diskussion med en ateist på facebook så slutade det med att han sa till mig: "Ok, om det skulle visa sig att du har rätt och den där Jesus verkligen kommer tillbaks, då kommer jag naturligtvis omedelbart omvända mig och böja mig för honom".

Jag har funderat på detta. Kommer de som hamnar på vänstra sidan, kommer de då inse att de hade fel och kommer de göra bot och bättring sådär i sista stund? Eller kommer sidan de hamnar på bara bli en bekräftelse på vad de egentligen hela tiden velat. Och att de inte har några egentliga invändningar.

Ja, det finns en del saker som tyder på det när man läser den här texten. De som hamnar på den vänstra sidan kommer visserligen med invändningar, men det gäller ju att det inte sett konungen Jesus hungrig, törstig eller i fängelse. De förnekade inte att de sett andra i ömkansvärt tillstånd, men dem hade de inte brytt sig om. De var bara beredda att hjälpa om det gav något tillbaka, om det lönade sig.

Och till och med där, när de står inför domaren så visar de alltså ingen vilja till omvändelse. De disputerar med konungen in i det sista: de tycker inte att de gjort något fel. Det största problemet med denna grupp är kanske deras brist på självinsikt, oförmågan att se sina fel. Om man inte lever i omvändelse i detta livet så kommer man inte heller omvända sig efter detta livet.

Det som är en tankeställare för oss är att det förmodligen var ganska vanliga människor som var på den vänstra sidan. Vi kanske tycker att det hade sett bättre ut om konungen placerat mördare, terrorister, våldtäktsmän och andra otäcka varelser där. Då hade vi vanligt hederligt folk haft vårt på det torra. Men saken är alltså inte att de gjort onda saker utan låtit bli att göra goda saker.

Men låt oss titta på den andra sidan. De som gett hungriga mat, törstiga vatten och tagit hand om de hemlösa. Faktiskt kom ju även de med invändningar.

Jesus erbjuder dem det rike som väntat på dem sedan världen skapades. 'Varsågod' sa han. 'Gå in i paradiset som väntar på er. Kliv på bara.' Men ändå tvekar de. De vågar inte riktigt ta det till sig; gäller det oss? Vi har ju faktiskt inte sett den här mäktige kungen i hjälplöst tillstånd. Kanske det hela är ett missförstånd?

När kungen berömde dem för vad de gjort så sträckte de inte stolt på sig; "Javisst du har rätt, tänk så duktiga vi har varit." Istället reagerar de med förvåning. "Skulle vi ha gjort detta?" De gärningar som de gjort hade gjort spontant, utan beräkning.

Men hur ska vi se på detta att det talas så mycket om gärningar. Var tog *tron allena* vägen? Här är det ju gärningar allena som gäller! Man kan argumentera för att det handlar om gärningar som kommer av tro, att det är trons frukt, men vi bör inte heller vara för snabba med att hoppa över gärningarna som vi lätt gör i vår kyrkotradition, inte om vi ska ta Jesus på allvar.

Människan är inte bara intellekt. När vi ska svara på frågan vem vi är, så kan svaret inte begränsas till våra åsikter, vad vi tycker eller vad vi tror. Vår identitet är inte begränsad till hjärnans verksamhet. Människan är inte bara själ, vi är kropp också. Det är inte bara det som vi *tror* och *säger* som definierar oss som människor utan också det som vi *gör*.

Och våra handlingar påverkar oss. Det är inte bara så att själen, intellektet påverkar och bestämmer över kroppen och vad den ska göra. Kroppen påverkar också själen. Alla de vardagshandlingar som vi utför, små som stora påverkar oss, ja i viss mån skapar det oss som människor.

Vi vet alla hur svårt det är att etablera en ny vana, men när vanan väl sitter där så går det av sig självt. Mina gärningar påverkar mitt sätt att tänka. Kropp och själ är i enhet och påverkar varandra. Därför ska vi inte vara för snabba med att hoppa över gärningarna för att ta oss till intellektet och tron.

Det betyder inte att det är de goda gärningarna i sig som frälser oss, frälsningen är inget vi kan förtjäna eller arbeta ihop. Men gärningarna verkar ändå frälsande. Genom att göra goda handlingar så tvingas jag ut ur mig själv. Jag blir frälst från min själviskhet, jag blir utdragen ur den bubbla som är mitt eget jag.

Just eftersom dessa på högra sidan var så omedvetna över det som de faktiskt hade gjort, det visar att man inte kan göra goda gärningar med någon baktanke. Då handlar man i egenintresse och inte för den andres skull. Det är altruism som kännetecknar dem. Man kan inte bestämma sig för att "nu ska jag ut och göra goda gärningar". Planerade och medvetna goda gärningar kommer ofta på fel tid, på fel sätt och med fel intentioner. Jag kan inte i förväg veta vilka gärningar som förväntas just av mig. Vilket betyder att jag egentligen inte tror att vi ska grubbla för mycket på detta med gärningar.

Men det finns en hemlighet i mötet med den utsatte. Där möte vi Kristus. I den hemlösa, den hungrige och den nakna, där finns Kristus närvarande på ett särskilt sätt.

Jesus var ju den som själv valde utblottelsens väg. Jesus om någon har varit utsatt, han som nyfödd blev flykting, han som var hemlös och förföljd. Och på väg till korset så gick han utblottelsens väg, ända till det yttersta.

Han gjorde det för dig och för mig. Han gjorde det för att samla ett folk, ett samlande som pågår än. Han är ännu inte färdig, det finns fler som han väntar på, som han vill ska ta steget. Kanske är det dig han väntar på? Vi blir alla inbjudna att vara med i Guds folk som vi ber i

nattvardsbönen: ”Genom alla tider samlar du åt dig ett folk och lovsången till dig ska aldrig upphöra”.